

Kapitola V.

Upgrade

Světelná hlec

Posledně jsem vám odeslal zprávu, když jsme chtěli vyrazit mezi sloupy. Pak se ale stalo něco, co jsme nečekali, a museli jsme mezi sloupy doslova utéct. To bylo tak...

Když jsem zprávu odeslal a uklidil notebook, Saja se ke mně najednou otočila a bylo vidět, že má z něčeho strach.

„Co je? Vždyť jsi spěchala, abys už byla u prvního sloupu!“

Saja významně namířila prst na NXT kostku, kterou držela v ruce: „Jak to, že to prošlo přes clonu?“

A jejda. Tady něco nehraje. Vždyť oblek přes druhou clonu neprošel a přitom je ze stejného materiálu jako stavebnice. Bylo to, jak když nás přimrazí. Dívali jsme se na sebe a tušili, že se blíží nějaké nepříjemnosti. Chvilku jsme nehnutě stáli, jako bychom čekali, že na nás v příštím okamžiku něco, co se skrývá za clonou, skočí. Báli jsme se podívat tím směrem.

„Proč nebylo možné projít v obleku a stavebnice prošla?“ zeptal jsem se nahlas.

„Protože někdo nechtěl, abychom měli oblek tady!“ odpověděla Saja.

A pak jsme se oba současně ohlédli směrem ke cloně. Za clonou bylo vidět siluetu nějaké postavy.

„To je on!“ vyhrkla Saja a bylo vidět, že se nemůže strachem pohnout z místa.

„Rychle, kde byl ten nejbližší sloup?“ snažil jsem se vzít Saje z ruky NXT kostku s postaveným dálkoměrem. Držela ji ale tak křečovitě, že se mi to nepodařilo.

„To je on, ten stařec, a jde si pro nás!“

Chytil jsem Saju za ramena a zacloumal s ní. Zabralo to! Vzpamatovala se a rozběhla se směrem k nejbližšímu sloupu. U něj jsme se chvilku zastavili. Našli jsme další nejbližší sloup a dostali se zase o kousek dál od vstupní clony. A pak ještě jednou a ještě jednou. Mohli jsme být od vstupu tak deset metrů, když jsme za sebou uslyšeli hlas: „Stůjte!“ Ten hlas jsme znali! Ohlédli jsme se a uviděli starce. Jak že mu to ten mladší tehdy říkal? Nějak jako Jogane? Ne, Jarane! Říkal mu Jarane. Bylo jasné, že Jaran prošel clonou a chystá se nás za každou cenu chytit. Znovu jsme stáli jako přimražení. Jaran zvedl svoji hůl a namířil ji na nás. Čekal jsem, že nás zase nějak spoutá, ale nic se nedělo.

„Pojďte sem!“ křičel Jaran. „Okamžitě se vraťte! Když si pro vás budu muset dojít, tak to bude mnohem horší!“

Saja se ke mně naklonila: „On se bojí jít za námi.“

Teprve teď jsem si všimnul, že se Jaran drží co nejbližší clony. Není od ní ani celý krok.

„Vypadá to, že za námi nemůže jít! A ani jeho hůl mu tady nepomůže.“ Pomalu jsme se přestávali bát, když se stalo něco strašného. Hned vedle Jarana proběhl clonou druhý muž, byl to ten v plášti. Bylo slyšet, jak Jaran vykřikl: „NE!“ Muž ho ale neslyšel nebo spíš nechtěl slyšet a rozběhl se směrem k nám. Udělal jen pár kroků a dostal se na úroveň prvních sloupů. Ozvalo se hrozivé bzučení. Zdálo se, že přichází odevšad. Muž se zastavil a bylo vidět, že se nemůže pohnout. Jako by byla mezi sloupy neviditelná pavučina, která ho pevně sevřela. Ze tmy se na zemi objevilo několik malých Jaosových pomocníků. Chvíli se pohybovali kolem muže a pak se rozmístili kolem něj. Ozval se hlas. Byl to cizí hlas, ale nešel z něj vůbec strach. Ten hlas řekl:

„V přístupu k hlavnímu uzlu byl zajištěn cizí subjekt bez pověření. Žádám o instrukce Ochránce archy.“

V tu chvíli bylo slyšet jak, Jaran u vstupu zaúpěl: „Ty blázne! Copak jsem tě nevaroval!“ Pak se otočil a odešel clonou pryč.

Něco nám říkalo, že máme jít rychle dál. Otočili jsme se od uvězněného muže a pokračovali v hledání dalšího sloupu. Občas jsme se podívali zpět, abychom zjistili, co s mužem je, jestli nás náhodou nepronásleduje. Za chvíli nám ale zmizel ve tmě. Už jsme ani nevěděli, kterým směrem je vchod.

Zastavili jsme se u dalšího sloupu, když Saja povídá: „Taleku, slyšíš to?“

„Co jako?“

„No pořád to bzučení.“

„Jo.“

„A nezdá se ti, že sílí?“

Byla to pravda. Bzučení bylo čím dál silnější. Ve tvářích jsme najednou ucítili vítr. Během chvilky to byla vichřice. Schovali jsme se za sloup, u kterého jsme stáli. Sloupy byly naštěstí mohutné a vítr za nimi nebyl skoro vůbec cítit. Seděli jsme na zemi schoulení jeden k druhému. Co nás čeká? Cítil jsem, jak mi srdce rychle buší a zhluboka jsem oddechoval. Pak se mezi několika sloupy zablesklo. Vypadalo to, jako by někdo neviditelnou rukou natahoval mezi sloupy blesky. A další blesky a další blesky. Všechny blesky se začaly pohybovat směrem, kde jsme tušili vstup se clonou. A bylo jich čím dál víc. Jak se blesky vzdalovaly, vítr ustával. Po chvíli se někde v dálce zablesklo tak silně, že nás to úplně oslepilo. Bzučení ustalo. Když jsme se opět rozkoukali, bylo kolem stejné přítmí jako dřív.

„Myslíš, že ty blesky...“ nedokončil jsem otázku.

Cítil jsem, jak se Saja zachvěla.

„Myslím, že jo. Asi se už žádného pronásledovatele nemusíme bát.“

„Doufám, že dopadneme lépe,“ řekl jsem na to.

„Taky doufám!“

Pokračovali jsme v cestě. Jak se předtím objevily blesky, mohli jsme si místo kolem nás trochu lépe prohlédnout, ale nic nového jsme nezjistili. Byla tu spousta sloupů. Byly rozmístěny tak, že mezi nimi nebylo moc daleko vidět. Po nějaké vzdálenosti další a další sloupy uzavřely výhled. Bylo to jedno velké bludiště. Zatím jsme ale nenarazili na sloup, od kterého bychom změřili stejnou vzdálenost k více dalším sloupům. Vždy byl jeden sloup nejbliž.

„Mám pocit, že se to před námi začíná trochu prosvětlovat,“ řekl jsem Saje, která proměřovala další sloup.

„A jsme v koncích! Tady jsou dva sloupy stejně daleko!“ zjistila Saja.

„Ne, tak to přece nemůže být. Jak to bylo ve zprávě, co jsme zachytili?“

„Rychle od nejbližšího sloupu k nejbližšímu sloupu.“

„Ale bylo tam ještě něco dalšího... něco...“

„Něco o nějaké cele.“

„Ano, bylo tam... do středu k cele vymazání,“ vzpomněla si Saja.

„Ale kde je střed?“

„Asi tam, kde je světlo.“

„Půjdeme za světlem!“ rozhodnul jsem.

Vydali jsme se tedy ke sloupu, který byl blíž světlu. Nic se nestalo, asi to byla správná volba. Světlo bylo čím dál silnější.

Podle všeho jsme došli až do středu sloupové síně. Sloupy tu končily a před námi bylo volné prostranství. Několik metrů od posledních sloupů byla země poseta podivnými tvary. Vypadalo to jako nějaká mozaika. Za mozaikou bylo několik vyvýšených stupňů a na nich... Co to jen bylo? Vypadalo to jako nějaké světelné klece. Zdálo se, že v jedné z nich sedí postava.

Vydali jsme se směrem k postavě, ale hned, jak jsme vkročili do prvního pole mozaiky, vyrojila se z podlahy řada malých Jaosových pomocníků. V každém díle mozaiky zůstal stát jeden. Byli to ti samí, co se objevili kolem muže chyceného mezi sloupy. Rychle jsme se Sajou zacouvali zpátky ke sloupům.

Jaosovi pomocníci zůstali stát na místě.

Všimli jsme si, že postava ve světelné kleci vstala a dívala se směrem k nám.

Uslyšeli jsme, že na nás něco volá: „Musíte si udělat cestu. Každý pomocník chrání určité místo. Když ho vytlačíte, už se tam nevrátí.“

Zase jsme seděli u sloupu a nemohli přijít na to, jak se dostat přes ty malé Jaosovy pomocníky.

„Určitě se k nim nemůžeme jen tak přiblížit.“

„To ne. Kdo ví, jak by to dopadlo.“

„Ale jak je dostat pryč?“

„Nevím.“

„Co poslat zprávu kanálem minulosti. Třeba děti z minulosti něco vymyslí.“

„Tak jo.“

Sepsali jsme jen krátkou zprávu, kterou jsme vám odeslali kanálem minulosti posledně.

„Pokračujeme sloupovým sálem. Narazili jsme na nějaké malé jezdící věci – vypadají jako ti podivní Jaosovi pomocníci, akorát nejsou tak velcí. Nevíme, jestli se k nim můžeme přiblížit... jsou všude před námi. Dochází nám nápady...“